

Der er utrolig mange, som bruger arbejdsformidlingen, og det er også lidt interessant, når man her omtaler kommunernes indsats, for der er det specielle ved kommunerne, at de selv bestemmer, hvem af deres bistandsklienter de anmelder som værende til rådighed, og hvem de holder tilbage. Dermed kan man jo netop få disse fortrinlige resultater.

Jeg så på et tidspunkt, at man i Farum Kommune havde 16 bistandsklienter, og dermed dokumenterede man, at stort set alle bistandsklienter var i gang i Farum Kommune. Det, man ikke kunne se underliggende, var, at der rent faktisk var over 400 bistandsklienter, som man ikke havde anmeldt som værende til rådighed, og dermed tegner det jo bestemt ikke noget billede af, hvordan indsatsen var, men hvis man isoleret så på de 16, som var anmeldt, og hvor mange man havde fået i gang, så det flot ud; men det er som sagt ikke et billede af, hvordan tingene hænger sammen.

Når man nu skal høre om den dér meget roste indsats af kommunerne, så har jeg da bemærket her på det sidste, at Rigsrevisionen også har kigget på den indsats, der dér er ydet, og måske har den ikke altid været sådan til at rose, som det fremgår her fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det kan godt være, at det er et rent privat slagsmål mellem Venstre og Socialdemokratiet. Jeg vil alligevel tage del i det på den måde, at hvis man skal diskutere behovet for arbejdsformidlingens funktioner, er vi helt enige med regeringen i, at der er behov for en række af de funktioner, som i dag ligger i arbejdsformidlingen.

Men det er i et stigende omfang et problem, at der er noget, der ligger i den statslige arbejdsformidling, som styres centralt, mens der er en række opgaver, som løses regionalt eller lokalt i amter eller kommuner, og ikke mindst med de beføjelser, som arbejdsmarkedsrådene har. Det giver en række problemer, og i den forbindelse kan man selvfølgelig godt spørge, hvad virksomhederne mener, og jeg synes også, at man skal spørge, hvad de folk, der er brugere, mener, men det er i hvert fald mit indtryk, at mange af de arbejdsløse, der har brug for systemet, altså har svært ved at forstå, at der er ét system for nogle, et andet system for andre, og at det ikke ligger ét sted.

Jeg synes, at den statslige arbejdsformidling, og det har vi ment i SF i 10 år, før Venstre lance-

rede tankegangen, er et antikveret system. Man skal have en arbejdsformidling, men efter vores opfattelse var det meget nærliggende, at den lå i kommunerne, for der ligger så meget andet. Det vil sige, at vi ikke deltager i det, som man måske kunne få indtryk af ved at høre hr. Lars Løkke Rasmussen – jeg siger *kunne* få indtryk af – nemlig at det slet ikke er nødvendigt, at det offentlige skal gøre en indsats dér – vi mener under ingen omstændigheder, at det synspunkt er rigtigt – men vi mener, at det bør ligge lokalt eller regionalt, ligesom alt andet på arbejdsmarkedsområdet efterhånden gør det.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det undrer mig, at SF's arbejdsmarkedspolitiske ordfører har det synspunkt, som hr. Aage Frandsen netop har givet udtryk for. Når det undrer mig, er det, fordi SF jo generelt har den opfattelse, at i arbejdsmarkedspolitik skal man også lægge megen vægt på, hvad arbejdsmarkedets parter faktisk yder af bidrag og varetager af ansvar og opgaver. Pointen i AF-systemet er jo lige præcis, at der i hver region sidder ansvarlige, kompetente folk, der repræsenterer arbejdsmarkedets parter både på det private og på det offentlige arbejdsmarked. Den konstruktion tror jeg bærer, at det til trods for en stigende vækst og en god beskæftigelsesudvikling er lykkedes at undgå flaskehalse, og det er jo, fordi der i arbejdsmarkedsrådene føres en dialog mellem arbejdsgivere på den ene side og lønmodtagere på den anden side, og den dialog ville ikke kunne finde sted, hvis det var en kommunaliseret arbejdsformidling.

Hr. Aage Frandsen kan have ret i, at for den enkelte borger kan det nogle gange været lidt svært at forstå, at der er to systemer. Det er jo sådan set også baggrunden for, at jeg har lagt megen vægt på, at de kommunale aktører kom med ind i arbejdsmarkedsrådene, så man bedre var i stand til at koordinere indsatsen over for de ledige, både dem, der er forsikrede, og dem, der ikke er forsikrede, og det lykkes jo også i en lang række lokalområder at foretage den koordinerede indsats. Det så jeg meget gerne udviklet, så det over for den enkelte var mere logisk, at der var én indgang til at søge rådgivning om sine beskæftigelsesforhold.

Man kan altid komme længere i samarbejdet, men omkostningen ved at slå tingene sammen og lægge dem over i det kommunale system ville være kolossal stor, fordi det netop ville betyde, at parterne blev squeezeet ud til hjørnespark